

Balıkesirde Bir Kadın 26

— çitlembik · 28 Şubat 2025

BALIKESİR'DE BİR KADIN 26

28 Şubat 2025

Şu anda saat 19.45 ve ben mutfağa geçtim. Oturma odasında akşam haberlerini dinleyen eşimi bir süreliğine yalnız bıraktım. Günlüğümü yazmak için sakin bir ortama ihtiyacım var.

Bu sabah güne daha enerjik başladım, hastalığın geçme yolunda olduğunu hissediyorum. Telefonumda küçük kız kardeşimin mesajını görüyorum: "Çorba içmeye gidelim mi? Annem ve babamı götüreceğim." Daha dün gitmiştik diye geçiriyorum içimden. Sonra ailemi özlediğimin farkına varıyorum. Biraz da iyi hissedince insan hemen, "Hadi, ben hazırlayayım kahvaltıyı, size de beklerim," deyip davet ediyor bizimkileri.

Telefon görüşmeleri işimi kolaylaştırıyor. Çarşı ekmeği alır mısın Yasemin, diyorum. Bizim tekne kazıntısı ev ekmeğini oldum olası ağzına sürmez. Sonra ortanca kız kardeşimi arıyorum, o da bugün başlayan mukabelesinden sonra geleceğini söylüyor. Çayımı demliyorum, Allah ne veriyse koyuyorum sofraya. Bir yandan bulaşık makinesini boşaltıyorum. Pratik olduğum bir gerçek, bizim gibilere "el tetik" derler.

Bu arada zil çalıyor, bizimkiler geldi bile...

Terlikleri hazırlıyorum kapı önüne, annemin minik ayaklarına uygun terliği de çıkarıyorum. Lahana gibi kat kat giyinmiş annem ve babam içeriye giriyor. Yeni hastalıktan çıktığım için sarılıp öpmüyorum onları. Yasemin, büyük kızı Nihal'i de getirmiş. Pek bir neşeliyiz.

Kızlar hemen yardıma koşuyor, bir curcuna halinde kahvaltımızı yapıyoruz. Babam her zamanki gibi çalakaşık girişiyor yemeğe, zaten sohbeti kıt, kulakları da az duyuyor. Annem gayet sakin yiyor ama babam her şeyi çatalla yerken, annem ellerini kullanmayı daha çok seviyor.

Bizim evde eskiden de bu konuda uyuşmazlık yaşanırdı. Annemi daha çok gören biz çocuklar, yemeğe elle girişirdik. Sonra babam kızar, kendi usulünce yememiz için bizi ikaz ederdi. Çocukluğumuzdan kalma bu küçük ayrıntılar, yıllar geçse de aynı kalıyor.

Annem kahve keyfini ilerleyen saatlerde yapmayı sever, ama biz bugün hemen içmek istedik. Kahveleri hazırlayıp hep birlikte yudumlarken sohbet koyulaşiyor.

Kahveden sonra yenmesi için buzdolabından kış meyvelerini çıkarıyorum: portakal, elma ve kivi. Biraz ılımaları için dışarı bırakıyorum, maazallah boğazları hassas olan annem ve babam hasta olmasın. Küçük şeyler ama onlar için ne kadar önemli...

Bir süre sonra Mine geliyor, elindeki Kur'an'ı masaya saygıyla bırakıyor. Kur'an kursu arkadaşlarını anlatıyor, Yasemin'e selamlarını iletiyor.

Açlık tokluk durumunu soruyorum. "Teşekkür ederim, kahve alayım," deyince sade kahvesini hazırlamak için mutfığa geçiyorum. Yanına cevizli lokum da koyuyorum, ağzı tatlı olsun bacımın.

İlk önce Nihal müsaade isteyip kalkıyor, onun arkasından da güzellik merkezinde randevusu olan Yasemin. Anneannemiz, arabayı alan Nihal'e "Varınca ara," diye tembih üstüne tembihte bulunuyor.

Sonra Mine, akşam yemeği olmadığını söyleyip erkenden kalkıyor. Meraklı olan ben hemen soruyorum: "Ne yapacaksın?"

"Karnabahar yemeği," diyor. Hatta nasıl pişirdiğine dair biraz konuşuyoruz. Annemin tarifini her ikimiz de devam ettiriyormuşuz. Küçük bir ayrıntı ama insanı geçmişe bağlayan güzel bir şey...

Aldığım ilaç beni uyutmak için iş başında. Gözlerimi kapatmamak için verdiğim mücadele sonuç vermiyor. Hemen çekyata kıvrılıp yatıyorum.

Battaniyemi annem düzeltiyor, tatlı uykumun arasında hissediyorum. Annemin o şefkatli dokunuşu, yıllar geçse de hiç değişmiyor...

Sonra, kısa uykunun işe yaradığını görüyorum. Kendimi daha dinç hissediyorum.

Ama tam o sırada, "Biz gidelim," diyorlar. "Akşam yemeğini yedikten sonra gidin," diyorum, biraz daha kalmalarını istiyorum. Aileyle geçirilen zamanın tadı bambaşka...

Eşim çarşıdan geliyor ve hep birlikte yemeğe oturuyoruz. Ardından kabak tatlısı ikram ediyorum, gözlerinden uyku akan babamı fazla zorlamadan, "Sizi evinize bırakayım," diyorum.

Eve gelince, "Ben geldim," diye haber veriyorum anneme. Sonra mutfakta, içimde tatlı bir huzurla günlüğümü yazıyorum. Hatta şu anda ezan okunuyor...

H. Çiğdem Deniz